

Dr. Horváth János

Önéletrajz

1921. november 7-én született a Fejér vármegyei Cecén. Református vallású, kisparaszti családból származik. Apai nagyszülei 20-30, anyai nagyszülei 15-20 kat. holdon gazdálkodó földművesek voltak. Édesapja, Horváth János (1890-1932) hat elemi végzett földműves volt. Édesanyja, Sebestyén Zsófia (1900-1984) a hatvanas évek elejéig önálló birtokának műveléséből, ezt követőért termelészövetkezeti tagként végzett munkájából élt. Testvérei már nem élnek. Antal (1923—1968) kovács volt, Lajos (1925-1945) földműveléssel foglalkozott, László (1926—1998) sofőrként dolgozott.

Nős, felesége Horváth Linda, nyugdíjazásáig számítástechnikusként dolgozott. Első házasságából született lánya, Erzsébet (1944) vállalkozó, férjével és három gyermekével együtt Genfben él.

Az elemi iskolát Cecén, a helyi református népiskolában végezte. Tizenegy éves korában, édesapja halála után Budapestre került, 1940-ben érettségizett a Gróf Széchenyi István Felsőkereskedelmi Iskolában. 1940-től 1944-ig a Futura leányvállalata, a Nostra Általános Közraktár Vállalat könyvelési részlegénél dolgozott; könyvelő, a könyvelési részleg vezetője, majd főkönyvelő-helyettes. A munka mellett beiratkozott a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Közgazdasági Karára, ahol 1946-ban szerzett diplomát.

Közéleti pályája korán kezdődött. 1933-ban lett tagja a Cserkészszövetségnek. 1938-1939 között bekapcsolódott a református ifjúsági mozgalmakba, a Keresztyén Ifjúsági Egyesület és a Soli Deo Glória Református Diákszövetség tagjaként, ez utóbbi egyik kollégiumának elnöke is volt. 1942-ben kapcsolatba került a Zsindelyné Tüdös Klára és Kiss Sándor irányította Szórvány Kaláka Mozgalommal, 1943-tól 1945-ig a végrehajtó bizottság intézője. 1942-ben belépett a Független Kisgazda-, Földmunkás- és Polgári Pártba, 1943-ban a Magyar Parasztszövetségbe. 1944-ben felvették a Magyar Testvéri Közösség nevű németellenes titkos szervezetbe. A német megszállás alatt részt vett az ellenállási mozgalomban, Kiss Sándor vezetésével a Szabad Élet Diákmozgalomban tevékenykedett. 1944. december 14-én a nyilas Nemzeti Számonkérő Szék emberei letartóztatták, a Margit körúti katonai fogházban vallatták, a halálos ítélet végrehajtásáról az ostrom zűrzavarában megmenekült. Budapest bevétele után, 1945. február elején megbízták a Független Kisgazdapárt XIII. kerületi szervezetének megalapításával, amelynek aztán elnöke lett. Az FKGP képviselőjeként a kerületi nemzeti bizottság tagja. 1945-1947-ben a Pozsonyi úti Református Egyházközség presbitere.

1945. májusától a Magyar Parasztszövetség tisztségviselője, 1946 júliusától a gazdasági osztály vezetője, majd gazdaságpolitikai igazgatója. A koalíciós években, 1945—1947-ben az Országos Szövetkezeti Tanács tagja, az Országos Mezőgazdasági Szövetkezeti Központ alelnöke, a Magyar Parasztok Értékesítési, Beszerzési és Fogyasztási Szövetkezete és a Mezőgazdasági Termelők Egyesült Szövetsége igazgatósági tagja, a Nostra Általános Áru- és Kőzraktárközpont Rt. elnöke. Ugyanekkor volt az amerikai-magyar segélyakció társelnöke, az ENSZ Segély- és Újjáépítési Bizottság (United Nations Relief and Rehabilitation Administration) miniszterelnöki delegátusa.

1945. október 7-én bekerült Budapest székesfőváros törvényhatósági bizottságába, majd novemberben a nagy-budapesti listán a Parlamentbe, ahol a pénzügyi bizottság tagja volt. A párton belül a fiatal értelmiségiekhez, a Hám-Saláta-csoporthoz tartozott. Elsődleges feladatnak tekintette a hiperinfláció megfékezését és a stabilizáció gazdaságpolitikai lehetőségeinek megteremtését. A független szövetkezeti törvény parlamenti előadója és a Független Kisgazdapárt gazdaságpolitikai bizottságának tagja, valamint Nagy Ferenc miniszterelnök tanácsadója. 1947. január 16-án köztársaság-ellenes összeesküvés koholt vádjával letartóztatták, a Mistéth-per hatodrendű vádlottjaként 1947. augusztus 29-én három és fél évi kényszermunkára ítélték, amelyet a Népbíróságok Országos Tanácsa 1948. március 3-án három évre mérsékelte, melyből végül négy évet ült le. 1947. február 4-én a balra tolódott pártvezetés kizárta a kisgazdapártból. Szabadulása után 1951-ben fizikai munkásként helyezkedett el a Siemens Röntgengyárban. 1954-től a forradalom kitöréséig műszerészként dolgozott a Beloiannisz Híradástechnikai Gyárban. A forradalom idején az Országos Gazdasági Újjáépítési Tanács elnöke, és részt vett a Független Kisgazdapárt és a Parasztszövetség újjászervezésében. 1956. november 9-én New Yorkba utazott az Egyesült Nemzetek Szervezetéhez, majd családjával együtt az Egyesült Államokban telepedett le. Az emigrációban, 1957 januárjában egyik alapítója és tagja a strasbourgi székhelyű Magyar Forradalmi Tanács intézőbizottságnak; majd New Yorkban tagja lett a Szabad Magyarország Nemzeti Képviseletének. Ugyancsak 1956-1957-ben részt vett az emigráns kisgazdapárt szervezésében, tagja lett az intézőbizottságnak. 1957-től a Magyar Szabadságharcos Szövetség pénztárosa. 1957-ben alapítója 1966-tól 1972-ig elnöke az amerikai pénzügyi támogatással működő, kulturális célokat szolgáló Kossuth Alapítványnak.

Az 1958-1959-es tanévben mint vendégprofesszor dolgozott Manilában, a Fülöp-szigetek fővárosában. 1963-tól három évig - ösztöndíjasként - a New York-i Columbia Egyetemen közgazdaságtant tanult, 1966-ban Ph. D tudományos fokozatot szerzett. 1961-től a Whitman College professzora volt Washington Állam Walla Walla városában. 1971—1972-ben vendégkutató a Columbia Egyetem Kommunista Ügyek Kutatóintézetében. 1968-tól hazatelepüléséig kitüntetett státusú egyetemi tanár Indiana Állam indianapolisi Butler Egyetemén. 1983-ban megalapítója és azután elnöke az Indianapolis Export Trading Companynek.

Számos szakmai és tudományos egyesület munkájában vett részt hosszúra nyúlt amerikai emigrációjának évtizedeiben. 1957-től 1996-ig az American Economic Association tagja, majd programelnöke, az 1965 és 1995 közötti harminc évben az Association for Comparative Economics tagja, 1968-tól tíz évig az American Statistical Association programelnöke. 1988 - 1992-ben az Indiana Council of World Affairs elnöke, 1995 és 1997 között az

Indianapolis Partner Church Council igazgatója, 1990 - 1999-ben az Association for the Study of the Grants Economy elnöke. Tanított és kutatásokat irányított a Colorado, California, Virginia, Indiana és Columbia egyetemeken. Tizennégy könyv, - köztük a The Grants Economy in International Grants Policy (1971), The Grants Economy in International Perspective (1971), Chinese Technology to the Third World. A Grants Economy Analysis (1976) - szerzője vagy társszerzője; több száz szaktanulmány és cikk írója, amelyeket főként a makroökonómia, a monopóliumok, a növekedés és szociális juttatások témáiról publikált.

Negyvenegy év után, 1997-ben költözött haza Magyarországra. Ugyanabban az évben a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen - tudományos munkásságát méltatva - díszdoktorrá avatták, s megkapta a Magyar Köztársaság Elnöki Emlékérmét. Azóta újabb díszdoktorátusok kitüntették. 1999-től a Magyar Közgazdasági Társaság kulturgazdasági szakosztályának elnöke és a Kultúraközvetítők Társaságának tagja. Jelenleg a Budapesti Közgazdaság-tudományi Egyetem vendégprofesszora.

Orbán Viktor pártelnök meghívására az 1998. évi parlamenti választási kampány során elvállalta a Fidesz gazdaságpolitikai bizottságának elnöki tisztét, majd a pártba is belépett. Az 1998. évi választásokon mandátumát a párt országos listájáról szerezte. Az Országgyűlésben 1998. júniustól négy éven át a gazdasági állandó bizottság tagja, a kormánypárti gazdasági munkacsoportban dolgozott. 1998. novemberétől szintén a ciklus végéig az európai integrációs albizottság elnöke. Az ellenőrzési albizottság tagjaként is ekkor kezdte meg munkáját, amely 1999. júniusig tartott. 1999. márciustól az építésügyi, szeptembertől 2000. decemberig a Magyar Nemzeti Bank kereskedelmi banki tevékenységével kapcsolatos tényfeltáró, novemberétől az informatikai albizottságok tagja volt. 2000. decembertől bekapcsolódott a számvevőszéki állandó bizottság munkájába is.

2002. áprilisban a Fidesz-MDF országos listájának tizenegyedik helyéről jutott a törvényhozásba. Rövid ideig - 2002. május 15. és május 28. között - a külügyi bizottság tagja. Szintén a ciklus elejétől vesz részt a költségvetési és pénzügyi állandó bizottság munkájában, 2002. július 4-től az Országos Rádió- és Televíziós Testület költségvetési törvényjavaslatát előkészítő, 2003. május 14-től az európai integrációs albizottságok tagja. Varga László halála után az Országgyűlés legidősebb képviselője és egyik legaktívabb, önmagát polgári közéleti képviselőnek valló tagja. Fáradhatatlan szereplője a parlamenti vitáknak, hat év alatt közel négyszáz alkalommal kért szót plenáris üléseken. Képviselői munkája során a gazdaságpolitika, a gazdasági növekedés, az újraelosztási rendszertörvények reformja és a nemzetközi kapcsolatok kérdéseire fordít fokozott figyelmet. Emellett gyakran utazik gazdasági tudományos nemzetközi konferenciákra, és még mindig vállal diplomáciai megbízásokat.